

sig ud fra den Mand, som forstaaer virkelig at være paa Højde med Situationen.

Jeg skal slutte med for mit Vedkommende at sige, at jeg tror, at det kendsgerningsmæssigt er tilstrækkeligt belyst, hvorledes dansk Finansstyre er optraadt ved denne Lejlighed, og ikke svækket ved, hvad den højtærede Finansminister nu har sagt, at det, det kommer an paa i denne Sammenhæng, er ikke, om denne eller hin Mand, som den højtærede Finansminister betegner som sin Antagonist, som om det var rent personligt, kunde have en vis Lejlighed til at falde over ham, fordi han nu har været saa uheldig med dette Laan, og komme med det paa dette Tidspunkt. Nej, saaledes er det ikke. Vi staa overfor en ren Konstatering af Kendsgerninger, det er Kendsgerningerne, som dømme den højtærede Minister; det gaar her ligesom efter det gamle Ord: Vi dømme ikke Torben, hans egne Gerninger dømme ham.

Røde: Det er jo en traurig Sag, vi behandle, og det var i Sandhed et traurigt Forsvar, der blev ført for den Politik, den højtærede Finansminister har drevet i de sidste Aar. Ikke en eneste Ting har den højtærede Finansminister i Virkeligheden kunnet anføre til Begrundelse af, hvorfor han ikke tidligere har grebet Lejligheden til at ændre de midlertidige Statslaan, lige saa lidt som han har kunnet anføre en eneste absolut tvingende Grund til, at det netop skulde ske nu. Paa det sidste Punkt nævnede den højtærede Finansminister kun een Ting: at der ikke var Grund til at vente nogen Bedring af Fondsmarkedet. I Fjor erklærede imidlertid den højtærede Finansminister, at han ikke vilde optage noget fast Laan, fordi der var Grund til at vente en Bedring af Fondsmarkedet. Denne Paastand er bleven desavoueret af, hvad der senere er sket, og det er vel ingenlunde udelukket, at ogsaa den Paastand, den højtærede Finansminister har fremsat i Dag, kan blive desavoueret af Fremtiden. Naar jeg fæster mig ved den Omstændighed, at det er den højtærede Finansminister, som fremsætter denne Anskuelse, er jeg endogsaa blot ud fra denne Kendsgerning tilbøjelig til at tro, at Fremtiden vil desavouere ham. Thi den højtærede Finansminister har en særegen Egenskab, nemlig altid at sige det urigtige om den Situation, hvori vi befinde os. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) mente paa sin sædvanlige ætsende Maade at kunne fælde den samme Dom over den højtærede Finansminister, som Bismarck

havde fældet over Napoleon III: at han var en miskendt Uduelighed. Jeg tror ingenlunde, at Historien vil stadfæste den Opfattelse, at den højtærede Finansminister er en Uduelighed. Det er han ganske sikkert ikke, ja end ikke det positive Udtryk Uduelighed vil svare til Finansministerens Egenskaber, han er utvivlsomt en Dygtighed, mange sige en fremragende Dygtighed; hans Kundskaber og Evne til at forstaa og fremstille en Sag ere i høj Grad anerkendte og anerkendelsesværdige. Men med al denne Dygtighed forener den højtærede Finansminister noget andet. Man siger, at Hørup en Gang har sagt til en ung Politiker, som han vilde give et godt Raad: Se paa Niels Neergaard, se, hvad Niels Neergaard gør, og gør det modsatte, saa gør du altid det rigtige. Og den højtærede Finansministers Ledelse af Finansministeriet og Finansministeriets Sager i de sidste Aar forekommer mig i høj Grad at bekræfte denne Udtalelse, hvis den med Rette er tillagt Hørup. Thi hvad er det, den højtærede Finansminister har foretaget? Han har paa eet Tidspunkt erklæret: Skatter ere unødvendige! og umiddelbart derefter har han maattet erklære, at uhyre Skattebeløb vare nødvendige. Han slaar da over i sin Mod-sætning og forlanger Skattebeløb, som han senere maa erkende ikke ere en absolut Nødvendighed. Han paastod paa et vist Tidspunkt, at Statens Indtægter ikke vilde stige, men Kendsgerningerne have desavoueret ham. Han har med Hensyn til dette Laan fastholdt de midlertidige Laan under stadig Bebudelse af, at man ikke paa det nærværende Tidspunkt kunde tage et fast Laan, fordi de Vilkaar, der bødes, vare saa ringe, at man ikke kunde være det bekendt. Saa pludselig, da Vilkaarene ere de allerringeste, ja meget, meget ringere, end Finansministeren den Gang tænkte sig Muligheden af, slaar han pludselig om og griber til og siger: Nu er Øjeblikket kommet, da vi skulle ombytte det midlertidige med et fast Laan. Til de fremragende Egenskaber, som den højtærede Finansminister har, har han ikke føjet Beslutsomhed. Han har ikke foretaget den Morgenvandring, som Bjørnson anbefaler, i Beslutningernes friske Morgenluft; han er en Nøler; og han har ført en Nølerpolitik, og netop som Nøler har han Tilbøjelighed til i det afgørende Øjeblik at gribe forkert i sine Beslutninger, pludselig at kaste sig ud i en Beslutning, hvis Voldsomhed ikke svarer til de foreliggende Omstændigheder. Det have vi set mere end een Gang før, saa naar Finans-